

Златко се разтрепера. Но единъ познатъ гласъ го посъвзе. Той дигна очи и се смая. Слънчогледътъ, който бѣше му дала Вѣрка, стоеше изправенъ до ябълкитѣ.

— Не бързай да наказвашъ момчето, царкиньо! — говорѣше той. — Не слушай дебелата круша. Тя се сърди, че то хапнало отъ ябълката, но я попитай нея, отъ какво е тъй дебела? Не смучи ли тя всѣки день сокъ отъ дървото, което я храни! Не правятъ ли сжщото и всички ябълки. А и ти защо държишъ тоя гроздъ въ ржката си? Не зобѣше ли отъ него, преди да дойдемъ при тебе?

— Ти мълчи тамъ, зѣпльо! — извика дебелата круша. — Тебе кой те пита? Нека тоя пакостникъ самъ отговаря, защо захапа ябълката!

— Да, нека самъ отговаря! — повториха ябълкитѣ. Малката царкиня погледна строго и рече:

— Отговаряй, пакостнико, защо захапа ябълката?

— Защото... защото е сладка! — отговори Златко.

Малката царкиня се разсмѣ. Царевичинитѣ листа паднаха отъ главата ѝ. Слънчогледътъ заплѣска удобрително ржче.

— Момчето е спасено, — извика най-едрата ябълка. — Царкинята прощава и най-голѣмата пакостъ, шомъ пакостникътъ я разсмѣе.

Царкинята даде знакъ и дебелата круша развърза ржцетѣ на момчето. Нахапаната ябълка подскочи за смѣйна и се намери въ ржцетѣ му. Златко подсвирна и крилатиятъ конь застана предъ него. Той го яхна, хвана се здраво за гривата и полетѣ надъ гори и планини

— Мамо, мамо! — извика стреснато Вѣрка. — Кажй на Златя. И на сънъ ми тегли коситѣ!...

Златко се събуди, отвори очи, потърка ги съ ржка и рече:

— Какво си се развикала, глезло!... Отиде ми и конътъ, и ябълката!...